

Никой не се обади.

Слънцето се спусна задъ рида, и скоро притъмнѣ. Тръпки пропълзѣха по снагата на Слави. Наоколо храститѣ тъмнѣеха като хора. Вѣтърътъ свирѣше страшно въ клонитѣ. Ами сега?

Тѣй щракна електрическото фенерче и от-ново викна:

— Ехо! — и май му се доплака.

Въ тая минута нѣщо зашумолѣ наблизу и високъ, веселъ лай се чу на нѣколко крачки. Вълчо се показа тичешкомъ изъ пжтеката, а следъ него се показва и Любенъ.

Слави въздъхна облекчено и отвърна:

— Тукъ, тукъ!..

Когато се събраха тримата, Любенъ изхълца разтреперанъ:

— Ей, бате Славе, ако не бѣше Вълчо, не знамъ какъ щѣхъ да се оправя! Той ме доведе до пжтеката.

Кучето въртѣше опашка радостно и тичаше напредъ-назадъ.

Слави го извика, помилва го по главата и каза:

— Нейсе! Изкупи си днесъ вината, Вълчо! Не си разбойникъ, не си крадецъ — взимамъ си думитѣ назадъ! Ти си ни побратимъ, моето куче, живъ да си! Само другъ пжтъ остави на мира общата ни — че ние не можемъ като тебе боси да ходимъ. Разбра ли? А сега, хайде напредъ да ни водишъ, че замръкнахме!
